

Lénárd Róbert

DAGASZTÓK

- vígjáték -

Személyek a megjelenés sorrendjében:

egy **gnóm**

Kárón, a révész

Hermész, a hírvivő

Hádész, a főnök

Euridiké, a nő

Perszeponé, a főnökné

Adolf, a munkamester

Orfeusz, a dalnok

Sziszifusz, a munkakerülő

egy **ostoros**

Történik:

az Alvilágban, kívül téren és időn

(A függöny elé lép egy gnóm. Kezében pattogatott kukorica, sült krumpli, mentolos cukorka.)

Gnóm. Én vagyok az idők tanúja. Többet tudok, mint bárki más ebben a teremben. Tudom, hogy ki csalja a feleségét. Tudom, hogy ki veri a barátnőjét. Tudom, ki szadista, ki mazochista, ki homokos, sőt: hogy ki mikor fog meghalni. Némán figyelem az eseményeket az alvilágban is, már évezredek, sőt, évmilliók óta. Mentolos cukorkát árulok (nem kérnek egyet?), és figyelek. Az idők már kikezdték emlékezőtehetségemet, de azért én figyelek. És ha alkalom adódik rá, mesélek a dolgokról, amiket láttam. Most kíváncsi arcokat látok. Akarják hallani az elmúlt évezredek legszörnyűbb kavarodását, ami az Alvilágban történt? Nos, akár akarják, akár nem, hallani fogják. Kívánom, borzongjanak, iszonyodjanak, csak ne hányják össze a padlót, mert a takarítónő felmond, és nehéz új munkaerőt találni. Tehát: csendet kérek. Dőljenek hátra! Kapaszkodjonak!

(Egy csónakban megjelenik Kárón.)

Kárón. Végállomás, Alvilág. Itt vannak? Menjenek a francba! Péntek van, pénteken nem dolgozom. Benne van a szerződésben, hogy nem vagyok köteles, erre persze ma is szállítmány érkezik. Szállítmány? Hullák. Egy sorozatgyilkosnak nincs ennyi dolga ilyenekkel. De legalább megfizetnék! No essünk túl rajta. Lássuk a papírjaikat. Szívroham, AIDS, szívroham, autóbaleset, öngyilkosság, szívroham, agyvérzés, öngyilkosság. Mennyi öngyilkosság és szívroham! Ez mind a stressztől van.

Hermész *(a Styx túloldaláról)*. Posta!

Kárón. Még ez is. Ha ez így megy tovább, felmondok!

(Kárón elindul a túloldalra. A színen megjelenik Hádész.)

Hádész. Hölgyek és urak! Köszöntöm önöket az Alvilágban. Némelyikük talán pokolnak ismeri ezt a helyet, őket csak sajnálni tudom. A vezetőség betiltotta a többnyelvű feliratokat, így a „Pokol” nem szerepelhet. Önök most mint vendégmunkások vannak itt. Amennyiben nem dolgoznak, nem kapnak enni. Ha dolgoznak, akkor sem. Kérdezhetik: miért vannak itt. Önök mind tolvajok, csalók, s nem utolsósorban világunk áldozatai. Önök megszülettek, és ez bűn. Most pedig jöjjenek, megmutatom...

(Kárón ladikon Hermésszel és Euridikével jön.)

Kárón. Fönök! Várjon, nincs kedvem kiszállni!

Gnóm. És ekkor érkezett Euridiké. Vagy az pár száz évvel előbb volt? Mindegy.

Hádész. Kárón, nem érek rá a halpofádat bámulni. Beszédet tartok a férgeknek.

Kárón. A postás van itt.

Hádész. Pénteken nem is jár a posta.

Kárón. A komp sem működik ilyenkor, mert nem vagyok köteles dolgozni. Én mondtam Hermésznek, hogy jöjjön holnap, de...

Hermész. Ajánlott küldemény, Hádész!

Kárón. Fizetésemelést akarok!

Hádész. Majd feltámadás után. *(Hermésznek)* Nem írok alá semmit. Legutóbb is bepereltek érte.

Hermész. Ha nem akarod megnézni, el is vihetem.

Hádész. Mi ez?

Hermész. Csomag.

Hádész. Azt látom. Egy újabb halott?

Hermész. Így is mondhatjuk. Euridiké.

Hádész. A többivel kellett volna küldeni!

Hermész. Azért nem küldték a többivel, mert törekeny. Mi több, valódi érték.

Hádész. A papírjait! Miben halt meg?

Hermész. Ágyban.

Hádész. Bővebben!

Hermész. Egy görög származású kereskedő alatt.

Hádész. Azt írja, foglalkozása: Orfeusz barátnője. Ez munka?

Hermész. Barátnője volt ő mindenkinek, aki fizetett.

Hádész. Majd itt rendes munkára okítjuk. Hermész, ezt tegnapelőtt adták fel. Magyarázatot követelek!

Hermész. Nekem is a barátnőm lett, azért késtünk.

Hádész. Értem már, miért ajánlott küldemény.

Perszeponé *(kintről)*. Hádész!

Hádész. Zeusz se... se... segíts! Takarjátok el! Nem láthatja meg!

(Perszeponé bejön. A többiek testükkel takarják Euridikét.)

Perszeponé. Drágám, hol vagy? El kellene menned bevásárolni.

Hádész. Dolgozom, szarvasbogaram, most nem lehet.

Perszeponé. Mikor végzel?

Hádész. Nézd, halvány hullócsillagom. Most érkezett az új szállítmány. Még el kell intéznem az adminisztrációt. Ja, és az új munkamester is megérkezett, őt is be kell mutatnom.

Gnóm. Vagy az pár száz évvel később történt?

Perszeponé. De utána? Csak az ebédhez kellene néhány dolog.

Hádész. Persze, hollótollam, elintézem.

Perszeponé. No azért.

(Perszeponé kimegy.)

Hádész. Még mindig itt vagy?

Hermész. Itt kell aláírni.

Hádész. Kárón, írd alá.

Kárón. Nem tudok írni. De egy evezőt odafirkanthatok.

Hermész. Köszönöm. Én megyek is. Teljen a küldeményben legalább annyi élvezetetek, amennyi nekem.

Kárón. Borraivaló nélkül nem viszlek át.

Hádész. Kárón! Ezt levonom a fizetésedből!

Kárón. Főnök, legalább hat hónapja nincs is fizetésem!

(Kárón kellenül kiviszi csónakján Hermészt.)

Hádész. Nos, ajánlott küldemény kisasszony? Szép halálad volt?

Euridiké. Mondhatni, élvezetes.

Hádész. És milyennek találod szerény országunkat?

Euridiké. Ó, hagyd a maszlagot, cukorka! Itt is csak olyan, mint máshol.

Hádész. Ez az Alvilág. Itt dolgozni fogsz.

Euridiké. Miféléket, butuska?

Hádész. Kőgörgetés, bányászat, faragás, dekorációtervezés, emberi maradványok szeletelése.

Euridiké. Szívesebben foglalkoznék valami mással, gerjedő gerlicém.

Hádész. Más itt nincs.

Euridiké. Mindig van valami más.

Egy hang. Ebédszünet!

Hádész. Euridiké, nem szabad, hogy itt lássanak!

Euridiké. Miért nem?

Hádész. Dekoncentrálod a serény munkaerőt. Gömbölyű domborműveidre figyelnének, nem a melóra! Letakarlak; ne mozogj, ne beszélj. Utána foglalkozom veled.

Euridiké. De...

Hádész. Semmi de! *(a dolgozókhöz)* Hölgyek és urak, fekélyes, gennyedző pincebogarak! Mint az Alvilág Kft. elnöke szeretnék szólni hozzátok! Két hónappal ezelőtt egy petíció érkezett hozzám. Ti, hálátlan békaürülékek, azt akartátok, hogy váltsuk le az amúgy szexuálisan aberrált munkamesteröt. Megtettük, és ime, itt az új munkamester, Korbácsos Adolf. Mielőtt idekerült, kirobbantott egy világháborút és több millió ember halála szárad a lelkén. Ilyen ajánlólevéllel méltó utódja lesz Lukrécia Borgiának.

Gnóm. De lehet, hogy az egy-két évezreddel később történt...

(Bejön a munkamester.)

Hádész. Az ebédszünetnek vége!

Egy hang. Nem is ettünk!

Hádész. Nem megmondtam? Adolf, szólj te is néhány szót a rend érdekében.

Adolf. Also, úgy tűnik, kapcsolatunk gyümölcsködő lesz majd. Ha mindenki végzett a mittagessennel, visszajárkálhattok dolgozni, és ne felejtsetek el: Arbeit machts frei!

Hádész. Beszédem van veled.

Adolf. Van még valami, amit nem tisztáltunk ki?

Hádész. Ez itt Euridiké. Nem akar dolgozni.

Adolf. Csúnya szokás. Javaslom, legyen belőle szappan!

Hádész. A szappan felesleges árucikk.

Euridiké. Igen, ez érzik is, te kis döggukac.

Hádész. Adolf, találj ki valamit. Nekem most nincs időm.

Adolf. Ígérem, dolgozni fog!

Hádész. Pe... Perszeponé, drágám!

(Hádész kimegy.)

Adolf. Miért nem akarsz dolgoztatni?

Euridiké. Odafent se kellett soha, kis ember.

Adolf. Itt dolgozni fogsz, Euridiké! Mert ha nem...

Euridiké. Képes lennél meggyalázni, Adolfka? Képes lennél megerőszkolni? Ó, milyen emberek közé kerültem!

Adolf. Ah, ötleteket adogatsz nekem!

Euridiké. Ez megfelelő munka lesz nekem?

Adolf. Használhatom a korbácsom?

Euridiké. Ja, mein galacsintúró!

Adolf. Also, ha nincs kifogásod, most elmegyek a munkaeszközökért. Addig menj be a lepel alá, dein inkognito zu megőrzeni. Ha Hádész rámegegy, mit tervezünk mi ketten, er wird méreges lesz!

Euridiké. Várni foglak, mein führer!
(*Adolf kimegy, beoson Sziszifusz.*)

Sziszifusz. Csitt! Te vagy az ajánlott küldemény?

Euridiké. Igen. És te ki vagy, suttogó kis páviánom?

Sziszifusz. Sziszifusz vagyok, izzadó munkás. És kérlek, ne ilyen hangosan!

Euridiké. Miért nem dolgozol?

Sziszifusz. Meglógtam.

Euridiké. Nem szereted a munkádat, mókuskerékkerülő fehér egerem?

Sziszifusz. Ki nem bírom állni.

Euridiké. És mi lenne a munkád?

Sziszifusz. Azt nem tudom. Valamikor régen megmondták nekem, de már elfelejtettem.

Euridiké. Akkor honnan tudod, hogy utálod?

Sziszifusz. Úgy tudom, a munkát nem lehet szeretni.

Euridiké. Attól függ. Én a szórakoztatóiparban dolgozom, és elégedett vagyok magammal. Ma Hádész szórakoztatására szerződtettek, csak még ő sem tudja.

Sziszifusz. Más is szórakoztatsz?

Euridiké. Az új munkamestert.

Sziszifusz. És... nem is tudom, hogy mondjam, engem, ha esetleg megkérnélek rá...

Euridiké. Rossz kis fiú! Hát hogyne szórakoztatnálak el téged is!

Sziszifusz. Elrohanok a készletemért!
(*Összeütközik Perszeponéval.*)

Perszeponé. Állj! Mi keresel itt?

Sziszifusz. Semmit! Már megyek is dolgozni! Én semmit nem csináltam!

Perszeponé. Mit nem csináltál?

Sziszifusz. Semmit!

Perszeponé. Mit nem csináltál? Halljam!

Sziszifusz. Nem tettem ajánlatot Hádész vadiúj... szerzeményének!

Perszeponé. Szerzemény? Hát ezért volt itt Hermész! Tudtam! Pénteken nem jár a posta!

Sziszifusz. Zseniális és elképesztő vagy, Perszeponé!

Perszeponé. És te ajánlatokat tettél neki?

Sziszifusz. Igen, de visszavonom! Esküszöm, visszavonom!

Perszeponé. Felesleges. És mit akar Hádész ezzel a szerzeménnyel?

Sziszifusz. Nem tudom.

Perszeponé. Hazudsz! Menj dolgozni!

Sziszifusz. Nem hazudok, esküszöm! Csak dolgozni ne küldjön el, csak azt ne!

Perszeponé. Mért nem akarod megmondani?

Sziszifusz. A férjed és az új munkamester kibeleznek, mint egy kacsát!

Perszeponé. Akkor menj, ne is lássalak!
(*Sziszifusz kirohan.*)

Perszeponé. Elítélt vagy?

Euridiké. Így is mondhatjuk. Még nem álltam munkába, de már sinen van a dolog.

Perszeponé. Én Perszeponé vagyok, Hádész felesége. És te?

Euridiké. Euridiké.

Perszeponé. Az előbb összefutottam egy bepánikolt munkással.

Euridiké. Á, a munkakerülő Sziszifuszka!

Perszeponé. Azt üzeni neked, hogy vár rád a folyón kissé lejjebb, egy szép tisztáson, ahol piknikezni is lehet, és nem olyan durva a kő alattatok.

Euridiké. A kis butus! Nekem itt is tökéletes lett volna.

Perszeponé. Menj, negyed óra múlva utánadmegy ő is.

Euridiké. De nem lehet. Ha Hádészka észreveszi, hogy elmozdultam, meg fog büntetni.

Perszeponé. Nem szeretném, ha megbüntetne. Majd én beállok helyetted a lepel alá.

Euridiké. Remek ötlet! De mi van, ha felemelik a leplet?

Perszeponé. Kicszeréljük a ruháinkat. A legyező mögött nem lesz olyan feltűnő a csere.

Euridiké. Nagyon kedves vagy hozzám, Perszeponé. Majd egyszer ledolgozom.

(Elindulnak két irányba. A ladikkal Kárón és Orfeusz jön.)

Kárón. Végállomás, Alvilág. Mivel kíván fizetni?

Orfeusz. Kézpénzzel, kérem.

Kárón. Dollár, euró, márka? Mindegy, csak sok legyen, mert túlradíj.

Orfeusz. Csak ez a százasom van.

Kárón. És ezt hol a Zeusban váltsam be?

Orfeusz. Nem maradok sokáig, kérlek.

Kárón. Mind ezt mondják! Már milliószor hallottam.

Orfeusz. Nem vagyok halott, kérlek.

Kárón. Akkor mit keresel itt?

Orfeusz. Orfeusz vagyok!

Gnóm. Lehet, hogy egy kicsit tévedek a kronológiát illetően.

Kárón. Én meg Kárón és betegre dolgozom magam, amit nem szokás ingyen!

Orfeusz. Keresek egy hölgyet...

Kárón. Sokan vannak így ezzel.

Orfeusz. ...akit Euridikének hívnak. Nem hoztad ide a napokban?

Kárón. Euridiké... á, megvan! Őt ajánlva küldték!

Orfeusz. Vezess hozzá, kérlek.

Kárón. Ez nincs benne a munkaköri leírásban, és nem is fizetnek rendesen...

Orfeusz. Ha elvezetsz hozzá, kérlek, nem verlek meg.

(Orfeusz kicibálja Kárónt. Oldalról Perszeponé és Euridiké jönnek.)

Perszeponé. Így már jó lesz.

Euridiké. Most állj ide, én meg leterítelek.

Perszeponé. Siess vissza!

Euridiké. Gyors leszek, mint egy szélvihar!

(Euridiké kimegy.)

Perszeponé. Szóval nem mondd el az úrnődnek, Sziszifusz, mihez is kezdhet a szerzeményeivel a férjem? Hát majd elmondod Euridikének, aki előtt nem lehet titkod. Ha! Hogy lásd, ki is irányítja itt az Alvilágot! Engem nem lehet átverni, ti holt rabszolgák! Perszeponé mindenről tud!

(Beoson Sziszifusz.)

Perszeponé. Ki az?

Sziszifusz. Csitt! Sziszifusz vagyok.

Perszeponé. Zeus hozott! Máris itt vagy?

Sziszifusz. Kezdhettek, amit megbeszéltünk, Euridiké?

Perszeponé. Öööö... persze. Csak várj egy picinykét... még lenne egy kérdésem.

Sziszifusz. Gyorsan essünk túl rajta, aztán pedig még gyorsabban bele!

Perszeponé. Miért tart engem itt Hádész?

Sziszifusz. Nem is mondta neked?

Perszeponé. Nem! Csak azt mondták, itt kell állnom!

Sziszifusz. Azt, amit a többi ajánlott küldeményel. Mielőtt munkába küldi őket... hogy is mondjam, megdagasztja mindet.

Perszeponé. Megdagasztja?

Sziszifusz. Ő hívja ezt így. Találó, nem?

Perszeponé. Hádésznek felesége van!

Sziszifusz. És aztán! Nekem is volt, de aztán megöltem, és idekerültem. Persze, jó, ha van a háznál valaki, aki főz, mos, takarít, node egy ilyen nő, mint te, mindig jól jön!

Perszeponé. Hádész is így gondolja?

Sziszifusz. Persze. Neked még nem mondta el? Tudod, hány ajánlott küldeményt dagasztott már meg? Hetente érkezik kettő.

Perszeponé. És Hádész mindet megdagasztja?

Sziszifusz. Van amelyiket kétszer. De lehet, hogy téged háromszor is.

Perszeponé. Ó, milyen boldog vagyok a tudattól, hogy engem háromszor megdagaszt majd!

Sziszifusz. Ha nem fárasztja ki Perszeponé a sok vásárolgatással, lehet, hogy négyre is futja.

Perszeponé. És te hányat bírsz el egy nap?

Sziszifusz. Én akárhányat, csak a munkával ki ne fásszon senki.

Perszeponé. Akkor gyerünk innen, és mutasd meg!

Sziszifusz. De neked itt kell állnod!

Perszeponé. Igaz. Nem vehetik észre, hogy eltűntem, legalábbis nem túl korán.

(Jön vissza Orfeusz és Kárón.)

Kárón. Nekem ebből elegendem van. Ez rosszabb, mintha dolgoznom kellene! Ezért semmit nem fizetnek!

Orfeusz. Menj csak, kérlek, majd megtalálom egyedül.

Kárón. Hát csak parancsolj, kérlek! Nagy az Alvilág, eltart egy darabig.

Orfeusz. Akkor időben elkezdem, kérlek.

(Orfeusz kirohan.)

Kárón. Kész diliház. És egy peták túlórapénzt sem kapok ezért!

Perszeponé *(ledobja a leplet).* Megállj!

Sziszifusz. Zeus segíts! Hát te vagy, Perszeponé? Bocsánatodért esedezem, én semmi olyat nem akartam, ami... én már megyek is dolgozni, csak...

Perszeponé. Állj! Amiben megállapodtunk, úgy lesz. Kárón! Te állsz be a helyemre és helyettesítesz.

Kárón. De mért kell, hogy te itt állj?

Perszeponé. Nem nekem kell itt állnom, hanem Euridikének! Úgyhogy most te leszel Euridiké.

Kárón. Nem akarok Euridiké lenni! Ma amúgy sem dolgozom.

Perszeponé. Ha megteszed, talán elintézhetek neked egy kis túlórapénzt.

Kárón. Mennyi az a kicsi?

Perszeponé. Egy-két peták elég lesz?

Kárón. Semmiképp sem!

Perszeponé. Pedig ennyivel fogod beérni.

Kárón. De ha Hádész keres, mi lesz?

Perszeponé. Nem tudod, hol vagyok. Gyere, drágám, kipróbáljuk ezt a dagasztás-dolgot!

(Perszeponé és Sziszifusz kimennek. Jön Adolf.)

Adolf. Kiharapdálom a béljeit! Er wird tot sein, ha addig halok is, és csúnya halálja lesz! Ja, ja! Felszeletem, mint egy kálposztát! Mint egy retek! Ah, schätzchen, nem látogattál itt egy rongyos szolgát? Meglógott a munka elől.

Kárón *(vékony hangon).* De igen!

Adolf. Und hol van?

Kárón. Egy nővel hátrament... kinder zu machen!

Adolf. Oh, hát beszéled a Birodalom nyelvét! Te vagy a tökéletes nő!

Kárón. Ezt valahogy képtelen. Ha jobban fizetnének, tökéletesebb lehetnék.

Adolf. Megkeresem azt az elkárhozottat, und aztán visszajövök érted.

Kárón. Ja, ja, alig várom!

Adolf. Ez lesz halálod legjobb kalandja! Ah, ich liebe nekrofilia!

Kárón. Ettől félek én is.

(Adolf ki.)

Kárón. Ez a nő teljesen megbolondult. Ideállít egy szadista örült kénye-kedvére, hogy ő hetyegessen egy munkakerülővel! Ó, kegyetlen világ! De ezt még megkapja! Dagasztani mentél, Perszeponé? És közben elfeledtél fizetni egy szerencsétlen, önmagát a bomlásig dolgozó révésznek a különmunkáért? Holott még veszélyességi pótlék is járt volna! Nem tudom még, hogy, de megkeserülöd te ezt!

(Hádész jön.)

Hádész. Nem mozdultál el. Helyes!

Kárón. Igyekszem.

Hádész. Milyen rekedt vagy!

Kárón. Az itteni levegő. Holnapra megjavul. Meddig álljak még itt?

Hádész. Míg Adolf nem talál neked munkát.

Kárón. Attól tartok megtalálta.

Hádész. Akkor megvárod. Merre van Perszeponé?

Kárón. Az előbb sietett el.

Hádész. Nem mondta, hová?

Kárón. *(félre)* Itt az ideje a megtorlásnak. Azt mondta, Sziszifusszal dagasztani.

Hádész. Hogy mit? Hisz férje van!

Kárón. Azt mondta, te már nem vagy elég neki!

Hádész. Hová mentek?

Kárón. Oda, a tárnákhöz.

(Adolf jön, találkozik Hádésszal.)

Hádész. Mi ez a fejetlen rohanás?

Adolf. Egy dologozó elszökdösött a munkából és én keresgélem.

Hádész. Melyik dologozó?

Adolf. Az a neve, hogy Sziszifusz! Schlecht ember!

Hádész. Hagyd, majd én elintézem. Úgy elintézem, hogy fájni fog, ó, nagyon-nagyon fog fájni neki!

Adolf. Aber ez az én dolgom, mein boss!

Hádész. Foglalkozz a nővel!

Adolf. Ja, mein herr!

(Hádész kimegy.)

Adolf. Liebling! Korbácsos Adolf türelmetlen!

Kárón. A liebling meg izgatott!

Adolf. Mondd szépen: hei, Adolf!

Kárón. Khm... hej, hej, Adolf.

Adolf. Most mondd: féldegélek tőled, Adolf!

Kárón. Nagyon-nagyon féldegélek!

Adolf. Ja! És most mondd: üss meg a korbáccsal, Adolf!

Kárón. Ez már végképp nincs nekem megfizetve!

(Kárón a lepellel együtt kirohan.)

Adolf. Bitte, drágaságom! Hát hová mész te? Elszaladozol? Ennyire nem kell féldegélni Adolf bácsitól!

(Adolf kimegy, Orfeusz belaspog.)

Orfeusz. Kárónnak igaza volt. Könnyebb becsületet találni a parlamentben, mint Euridikét itt. Euridiké... lényegében azt se tudom, mit kezdjek veled, ha megvagy, kérlek. Talán megöllek, kérlek. Aztán megverlek, kérlek. Előbb kereskedőkkel hetegünk, aztán csak úgy meglépünk az Alvilágba? Majd adok én neked, kérlek!

(Euridiké bejön, gyorsan maga elé kapja legyezőjét.)

Euridiké. Ó, Zeuszom, ez Orfeuszka!

Orfeusz. Várj csak, hölgyem! Ki vagy te?

Euridiké. Perszeponé! Hádész neje!

Orfeusz. Miért rejtet el az arcod, kérlek?

Euridiké. Van rajta egy apró pattanás, nem akarom, hogy meglásd!

Orfeusz. Egy hölgyet keresek.

Euridiké. Sokan vannak így ezzel.

Orfeusz. Egy bizonyos hölgyet. Euridikének hívják.

Euridiké. Nem rémlik.

Orfeusz. Ajánlott küldeményként érkezett, ha értesülesem pontosak.

Euridiké. Ó, persze, a férjem biztosan elhelyezte valahol!

Orfeusz. Mit tehetek?

Euridiké. Nem sokat. Mit akarsz tőle?

Orfeusz. Elviszem innen.

Euridiké. Hogy akarod elvinni?

Orfeusz. Kéken-zölden, kérlek.

Euridiké. Ó, barbár halandó!

(Euridiké kisiét. Orfeusz leül. Jön Adolf, és láncon vele Sziszifusz.)

Adolf. Utoljára kérdezgetem!

Sziszifusz. Esküszöm, hozzá se nyúltam a nőhöz!

Adolf. Levágatom az ujjaidat! A nyelvedet is! És minden egyéb szerveidet is, amivel Perszeponéhoz nyúldaltál!

Sziszifusz. Meghagyhatnál belőlem legalább egy kicsi darabot!

Adolf. Ha rám bízta Hádész, én megostorolok csikosra, mint a zebrát! Aztán felszeletem becsesebb szerveid, mint ein réparetekmogyorót! Also, Sziszifusz, halott vagyol, de majd gondoskodgatom róla, hogy még ez is fájjon. Hah, így lesz belőled szappan! Oder wc-kefe, oder zsírosbödön, oder tam-tam-dob! Nagylélekű leszek, Sziszifusz, és hagyom, hogy válassz!

Sziszifusz. Nem lehetnék továbbra is Sziszifusz?

Adolf. De! Már látom is a feliratokat! Spórolásra fenhet fogat, ha Sziszifusz szappannal mosat! Ah, én vagyok a második Goethe!

Sziszifusz. Hol van az első?

Adolf. Két szinttel lejjebb.

Gnóm. Vagy ő csak később került ide? Vagy talán előbb?

Egy hang. Korbácsos Adolf! Találtunk egy nőt!

Adolf. Ah, egy nőt? Talán azt, akit ich keresgélndtem! Szerencséd van, palacsintatöltelék, de már nem sokáig! Mindjárt jövök szappant főzögetni!

(Adolf kimegy.)

Orfeusz. Ki volt ez a germán?

Sziszifusz. Az új munkamester. Adolfnak hívják.

Orfeusz. Kedves embernek látszik. Szívén viseli a munkások tisztaságát, kérlek.

Sziszifusz. Az ember ki se nézné belőle, hogy szobafestőként kezdte.

Orfeusz. Én a dalnoki múltammal ki tudja, mire viszem még!

Sziszifusz. Te miért nem dolgozol?

Orfeusz. Nem tartozom ide, kérlek. Csak átutazóban vagyok.

Sziszifusz. Turista vagy?

Orfeusz. Nem. Egy hölgyet keresek.

Sziszifusz. Sokan vannak így veled.

Orfeusz. A neve Euridiké.

Sziszifusz. Jé, akkor te vagy Orfeusz! Ó, minden lemezed megvan otthon! Ó, hogy pont itt találkoztunk! Nem adnál egy autogramot?

Gnóm. Lehetséges, hogy Orfeusz csak később lett sztár? Egy-két évszázaddal később?

Orfeusz. De, persze. Nem tudsz segíteni?

Sziszifusz. Dehogynem! Ül le ide, én meg megkeresem Euridikét.

Orfeusz. Tényleg megtennéd? Már térdig kopott a lábam!

Sziszifusz. Egy ilyen sztárnak mindent megteszek! Megtennéd addig, hogy fogod a láncokat, míg visszaérek?

Orfeusz. Hogyne.

Sziszifusz. Csak segíts őket leszedni.

Orfeusz. Kész. Siess vissza!

Sziszifusz. Amint lehetőség lesz rá, jövök!

(Sziszifusz kirohan. Hátról feltűnik egy korbácsos férfi és Hádész.)

Orfeusz. Annyi csúnya dolgot mesélnek erről a helyről! Nem tudom, miért. Az emberek alapjában véve kedvesek itt.

Hádész. Nos, felkészültél?

Orfeusz. Víztek hozzá?

Hádész. Kihez?

Orfeusz. A hölgyhöz, kérlek.

Hádész. Még most is a nőre áhítozol? Nem félsz?

Orfeusz. Tudom én, hogy az erénye egy örömlányéval vetekszik, node mégiscsak hölgy, és még milyen!

Hádész. Miről beszélsz te, ostoba, körömpiszkító lábasjóság?

Orfeusz. Már rég megbocsátottam neki, hogy lefeküdt fél Görögországgal és néhány római légióval. Ja és az egyiptomi karavánt se feledjük! És a kártágói elefántokat.

Hádész. Elég! Ő itt mögöttem egy zöld ostoros. Ő gondoskodik rólad, nekem még van elintéznivalóm. Pe... pe... Perszeponé, drágám, hol vagy? Szeretnék veled beszélni!

(Hádész elhagyja a színt. Az ostoros félrevezeti és ütni kezdi Orfeuszt. Kárón jön.)

Kárón. Úgy tűnik, az iménti úriember elhagyta a terepet. Ó, milyen kellemetlen helyzet! Igencsak rossz érzésem van a mai nappal kapcsolatban. Ahhoz képest, hogy péntek van, és hogy nem dolgozom, túl mozgalmasan telik az idő. És ingyen! Most visszaállok ide, Perszeponé helyére, és nem mozdulok.

(Hermész jön.)

Hermész. Pszt.

Kárón *(vékony hangon).* Ki az?

Hermész. Hermész, az isten.

Kárón. Nem rémlik.

Hermész. Ugyan már! Azt mondtad, nekem van a legizmosabb tarkóm az egész Olimposzon.

Kárón. Ennyire sokat fizettél volna?

Hermész. Csak a pénzemért csináltad, kicsi nímfám?

Kárón. Mit gondolsz, az izmos tarkódért? Meg a vastag újjaidért? A pénzért hát, pici, butuska Hermész. Egy ilyen, mint te, csak a pénzzel tud hatni rám! Igazi férfi akarsz lenni? Vegyél példát a révészről!

Hermész. A halképűről?

Kárón. Ne merj így beszélni róla, Hermészke! Ő gyönyörű! És okos! És erős! És nagy!

Hermész. Ő mennyit fizetett?

Kárón. Viccelsz? Egy ilyen férfitől nem fogadnék el pénzt!

Hermész. Miért?

Kárón. Mert szegénynek egy petákja sincs.

Hermész. Szegény! És én mennyit fizessek érted, édesem?

Kárón. Nincs az a pénz!

Hermész. Kétezer!

Kárón. Mennyi?

Hermész. Jó, legyen háromezer.

Kárón. Menten elájulok!

Hermész. Négyezer, de ez az utolsó ajánlat! Őtért már Afrodité is odaadja magát a kagylóhéjban!

Kárón. Megegyeztünk, Hermészke! Tedd ide elem azt a pénzt! Úgy. Most menj odébb vetközni!

(Hermész odébbmegy, Kárón leüti, a saját helyére húzza, és letakarja.)

Kárón. Ez ám a szép nap! Ki gondolná, hogy mint kurva is ilyen jól funkcionálok!

(Kárón kimegy. Jön Hádész és Euridiké Perszeponé ruhájában.)

Hádész. Szóval, drágám, hogy te... te... tellik a napod?

Euridiké. Egész jól, Hádészka. És a tiéd?

Hádész. Egyre pocsekabbul. Azt mondják, még azzal nem fe... fe... feküdtél le itt, az Alvilágban, aki él!

Euridiké. Én? Hazugság!

Hádész. Nagyon furcsa a hangod.

Euridiké. Csak valami a torkomba ment.

Hádész. Láttad ma valahol Sziszifuszt?

Euridiké. Azt se tudom, ki az.

Hádész. Tudod, a giliszta, aki ha nem a feleségemre hajt, a követ kellene, hogy görgesse a hegyoldalon.

Euridiké. Ja ő! Nem ismerem.

Hádész. Ha... ha... hazudsz!

Euridiké. Már hogy gondolod!

Hádész. Láttak velem ma délután ba... ba... barátkozni!

Euridiké. Jaj, az emberek annyi mindent látnak!

Hádész. A Zeuszát neki, hisz tanúk vannak rá, hogy megfogta a pi... pi... piruló orcádat!

Euridiké. Fesd le nekem azt a férfit, kezdek kíváncsi lenni rá.

Hádész. Képmutató némben!

(Hádész meg akarja ütni a nőt, de az elkapja a legyezőt maga elől.)

Hádész. Euridiké!

Euridiké. Igaz is, valamit elfelejtettem mondani.

Hádész. Csak nem azt, hogy te nem Perszeponé vagy?

Euridiké. Micsoda gondolatolvasó képesség! Isten vagy.

Hádész. Hol van Perszeponé?

Euridiké. Nem tudom, hervadó bokrétavirágom. Én nem láttam.

Hádész. Miért van rajtad a ruhája?

Euridiké. Kicséréltük, mikor elküldött a... a gyógyszerárba antibébi tablettáért.

Hádész. Most legalább tudom, miért nincs gyerekem.

Euridiké. Beállt a helyemre, hogy Adolf, az a germán istenség ne vegye észre az eltűnésemet.

Hádész. Valaki van a lepel alatt.

Euridiké. Biztosan ő.

Hádész. Menj a tárnákhöz! Száraz kenyeret kell osztani a munkásoknak, ott segíts. Ha végeztél, szedd össze a fal mellől a levágott testrészeket. A bejárat mellett találsz vödörket.

Euridiké. Vannak a tárnáknál dolgozó férfiak, fekete torokváladékom?

Hádész. Csak férfidarabok. Most menj. Van egy elintézésre váró magánügyem.

(Euridiké kisiet. Hádész odalép a letakart Hermészhez.)

Hádész. Szóval itt vagy! Be... be... beszélj, mit tudsz felhozni mentségedre! Itt ülsz, lepelbe burkolva, és lefogadom, hogy vigyorogsz, mint egy halálfej! Nos, mit mondasz erre az egészre, drágám? Ne is tagadj, mert tudok mindent! Tudok Sziszifuszról is, aki meg... meg... megvallott mindent! Hány férfival ba... ba... barátkoztál ma? *(szünet)* Nem mondasz semmit? Hallgatsz, zeuszverte nő? Ha így van, hát legyen harag! Válunk!

Gnóm. Talán nem is egészen így történt? Vagy később volt valamicskével? Ki tudja!

(Hádész kimegy.)

Orfeusz. Egy kicsit lejjebb, ha kérhetném. Ott fáj.

Ostoros. Elméletileg ez a cél.

Orfeusz. Eddig nem éreztem semmit, kérem.

Ostoros. Mert mindjárt az elején elájult.

Orfeusz. Mondja kérem, ön régóta dolgozik itt?

Ostoros. Nem annyira. Öt, maximum hatszáz éve.

Orfeusz. Élvezi ezt a munkát?

Ostoros. Nem mondhatnám. Állandóan csak verni, gyilkolni... unalmas, elhiheti. Halandónak sokkal izgalmasabb volt lenni. És ön hogyan került e kényelmetlen helyzetbe?

Orfeusz. Nem tudom, kérem. Engem csak úgy elkezdtek verni.

Ostoros. Hi-hi! Ez olyan Kaffkás, nem?

Orfeusz. Ki az a Kaffka?

Gnóm. Ezt én is szeretném tudni.

Ostoros. Egy hapsi a második szinten. Állandóan egy bírósági perről mesél hülye sztorikat.

Orfeusz. Ön kérem egészen társalgóképes.

Ostoros. Nem mondja. Én sem ilyennek képzeltem Sziszifuszt.

Orfeusz. Hogy kit? Én nem vagyok Sziszifusz!

Ostoros. Akkor kicsoda?

Orfeusz. Orfeusz vagyok, kérem, a dalnok!

Ostoros. Ez pech.

Orfeusz. Nem hagyná abba?

Ostoros. Nem tehetem, sajnálom. Pedig kezd egész szimpatikus lenni nekem. És jóképű is, ha már itt tartunk, ami csak javítja esélyeit az életbenmaradáshoz.

Orfeusz. Nem akarok tolakodó lenni, kérem, de ön köcsög?

Ostoros. Nem, nő vagyok.

Orfeusz. Elnézést. Ez nem látszik a maszkon át. Meg a stílusa is igen férfias.

Ostoros. Volt időm megszokni. Bár még most sem vagyok vele elégedett. Legszívesebben elmennék innen. *(Bejön Adolf, a zöld ostoros begyorsít a veréssel.)*

Adolf. Túlvan már a nyújtópadon?

Orfeusz. Kérem, urak, ez egy...

Adolf. Was? Szájában van még a nyelve? Kivágni! Schnell!

Orfeusz. De kérem, én nem vagyok...

Adolf. Kuschen! Meggondoltam magam. Nem a nyelvét vagdossuk le, hanem valami nemesebbet az ő porladozó testéről! Nyissz! Ah, hogy fog ez fájni! Ah, hogy fog ez vérezni!

Orfeusz. Nem én voltam, aki...

Adolf. Mein gott! Előbb odalent vágunk, utána nyelvét tépjük el, és végül, mint édes kicsi holló, kivájjuk az ő szemeit.

Orfeusz. Hozzá se nyúltam a...

Adolf. És még beszél! Was bist du? Szokráteusz? Vigyük el, akasztást szervezünk! Akkor majd elhallgat, és nem lesz problematisch kinyisszantani az ő szerveit. Ah, hogy fognak lógni! Ah, hogy fognak bűzleni, mikor holnapután a keselyűk elé dobjuk, oder a munkásoknak enni!

(Hermész közben feltápáskodik, odamegy.)

Hermész. Jé, hiszen ez Orfeusz, a dalnok!

Adolf. Wo? Wo? Hadd kérjek autogrammot tőle anyámnak!

Hermész. Ott áll előtted!

Adolf. Ez? Ez nem Orfeusz, ez féreg! Szappan! Rakott krumpli!

Hermész. Ő Orfeusz.

Ostoros. Ő Orfeusz.

Orfeusz. Én vagyok Orfeusz, kérem.

Adolf. Elnézést kéregetek, aber nekem azt rebesgették, hogy te vagyol Sziszifusz, Perszeponé dagasztófiúja. Entschuldigung. Zöld ostoros! Nyisd ki deinen augen és keresgélj Sziszifuszt, a dagasztót! Er kell, hogy darabokban találtagasson!

Ostoros. Remélem, még találkozunk, Orfeusz. *(Adolf és a zöld ostoros kimennek.)*

Orfeusz. És te ki vagy, kérlek?

Hermész. Hermész vagyok, az isteni.

Orfeusz. Keresek itt egy hölgyet.

Hermész. Igen, sokan vagyunk így ezzel.

Orfeusz. De akármerre megyek, csak verést vagy szidást kapok. Pedig én el sem haláloztam!

Hermész. Euridikét keresed?

Orfeusz. Őt. Láttad valahol?

Hermész. Nem, de én is kerestem már. Én hoztam ide... és nálam maradt valamije.

Orfeusz. Egyszerűen nem találok, kérlek. Már mindent felforgattam.

Hermész. Mindent? Az alsó szintet is megnézted?

Orfeusz. Nem. Gondolod, ott lehet?

Hermész. Én megnézném a te helyedben.

(Orfeusz kirohan.)

Hermész. Az alsó szint területe nagyjából a görög birodaloméval egyezik meg. Mire azt átkutatja, már felesleges lesz visszamennie az élők közé. Most pedig megyek és megkeresem azt a drága nőt!

(Hermész kimegy. Jön Perszeponé, majd Euridiké.)

Perszeponé. Nagy itt a káosz.

Euridiké. Ugyan! Semmiség ahhoz képest, amit néhány éve Perzsiában csináltam, a királyi udvarban. Képzeld, Xerxészke, mielőtt a lepedőt lerántotta rólam, hogy kimeneküljön az ablakon...

Perszeponé. Erre most nincs idő.

Gnóm. Különben sem vagyok benne biztos, hogy ez pont Euridikével történt.

Perszeponé. Vissza kell cserélnünk a ruhát.

Euridiké. Baj van.

Perszeponé. Miért lenne? Te oda visszaállsz, a saját ruhádban, én meg rendbehozom a dolgokat.

Euridiké. Nem jó. Orfeuszka itt van.

Perszeponé. A fiúd?

Euridiké. Igen. Kedves és szépen énekel, de nehezen viselem a kötöttségeket, így unom. Nem szabad, hogy meglásson.

Perszeponé. Honnan tudod, hogy itt van?

Euridiké. Találkoztam vele, de elrejtett a legyező, és Perszeponének hazudtam magam. Azt mondta, el akar verni! Ó, hisz pár napja még én vertem őt!

Perszeponé. Nem viselheted tovább az én ruhámat. Elég a félreértésekből mára.

Euridiké. De nem állhatok vissza a lepel alá sem!

Perszeponé. Nem is kell. Odaállítottam Kárónt.

Euridiké. Akkor most ő helyettesít engem?

Perszeponé. Ha nem, megkóstolhatja az Alvilág úrnőjének öklét!

Euridiké. Heuréka! Van egy ilyen Kárón-csuklya még valahol?

Perszeponé. Nincs váltásruhája. Az ilyesmi luxuscikk errefelé.

Euridiké. Kárónka! Édes Kárónka! Biztos, hogy ide állítottad?

Perszeponé. Nincs ott?

Euridiké. Kárónka!

(Kárón behajózik.)

Kárón. Mi van már megint?

Euridiké. Szükségem van a ruháidra.

Kárón. No nem, azt már nem. Sok mindent megfizettek már nekem ma, de ami túlzás, az...

Perszeponé. Kárón, tedd, amit Euridiké mond!

Kárón. Igenis, főnökné asszony, igenis, levetkőzöm a főnökné asszonynak, úgy hallom, ma különben sem én vagyok az első, aki levetkőzik neki, igenis.

Perszeponé. Ne szentelenkedj!

Kárón. Itt a ruha. És most?

Perszeponé. Menj a lepel alá.

(Perszeponé és Euridiké kimennek átöltözni.)

Kárón. „Menj a lepel alá!” Persze megint ingyen és bérmentve. Könnyű azt mondani! Eddig két férfi akart önmagával büntetni, míg ott álltam. Nem, ebből nem kérek! „Menj a lepel alá!” Menjen ön, főnökné asszony! Én innen el nem mozdulok!

Adolf (kintről). Miért van őrizetlenül hagyva a rév? Aki úgy hagyta és nem dolgoztatik, annak vágandó le minden orra!

Kárón. Ó, milyen sebesen változik a világ!

(Kárón kirohan. Jön Euridiké és Perszeponé.)

Perszeponé. Remekül áll! Ha az arcodba húzod, egyenesen elenyésző a különbség. Ez a szerencsétlen révész meg hová tűnt?

Euridiké. Mindegy.

Adolf (kintről). Révészke, mondd, merre vagyol? Wo bist du? Halihó!

Euridiké. Perszeponé, nem láthatnak együtt! Bújj el!

(Perszeponé a lepel alá bújjik. Adolf bejön.)

Adolf. Ah, bist du hier? Nem kellene dolgozgatnod?

Euridiké. Nem... vagyis... mára végeztem.

Adolf. Was bedeutet mára végezgettel? Und was ist das mára? A nap még nem ment le!

Euridiké. Itt fel sem kel a nap!

Adolf. Pont ezért! Arbeit, különben szétmarcangolom pergamenként zizegő testednek minden porcikáját.

Ah, én vagyok a második Nietzsche!

Euridiké. Hol az első?

Adolf. A legelső szinten tisztítja a szaros gatyákat. De mostmár elég! Gehen vissza dolgozni! És vedd le azt a csuklyát! Útálatos und félelmetes kinézeteddel lerontod az Alvilág image-ét! *(lerántja a csuklyát)* Ah – Euridiké!

Euridiké. Ah, akarom mondani én vagyok.

Adolf. Akkor gyere és teljesítgesd Korbácsos Adolfnak azt, amit megbeszélünk! Ah, hogy fog ez neked fájni, Euridiké!

(Adolf kiviszi Euridikét. Hermész beoson.)

Hermész. Pszt! Euridiké?

Perszeponé. Ez meg ki?

Hermész. Végre valahára! Nos, várom a szolgáltatást.

Perszeponé. Mit vársz?

Hermész. Amiért fizettem neked négyezret úgy fél órája.

Perszeponé. Nekem? Ó, már emlékszem! *(félre)* Az a fruska már megint bajba kever! Ha még egyszer megjelenik, kékre-zöldre verem!

Hermész. Csak történt valami a tarkómmal. Talán szélütés!

Perszeponé. Igen... persze, hogyné. Nekem akkor épp sürgős elintéznivalóm volt. Mi lenne a dolgom?

Hermész. Ami tegnap, mielőtt elhoztalak.

Perszeponé. Aha. Miről is van szó?

Hermész. Te kis ártatlanka! Dobd le azt a leplet, és utána szaggasd le az enyéimet is az én csodálatos testemről, te kis vadmacska!

Perszeponé. Sajnálom, Hermész, most nincs kedvem. Fáj a fejem!

Hermész. Mindig ugyanaz a nóta. Fáj a feje! Rosszabb vagy, mint egy múzsa! Még egyszer kérdem, jössz?

Perszeponé. Nagyon szeretnék, de mára betelt a táncrendem!

Hermész. Ribanc.

Perszeponé. Ne hízelegj, Hermészke, nem áll jól neked.

(Orfeusz jön.)

Hermész. Máris átnézted az alsó szintet?

Orfeusz. Nem, kérlek. Mindjárt a keresgélés elején felvilágosítottak, kérlek, hogy a nő ott volt, lefeküdt két rabszolgával, majd visszajött ide.

Hermész. Zseniális. Nem tudod, mennyit fizettetett velük?

Orfeusz. Amennyire tudom, ingyen csinálta.

Hermész. Mit csinálsz vele, ha megtalálod?

Orfeusz. Megverem, ahogy illik, kérlek.

Hermész. Nézd, ott van a lepel alatt.

Orfeusz. Az ő?

Hermész. Igen. Előled rejtőzik. És Orfeusz: ne kíméld, már halott.

(Hermész kimegy.)

Orfeusz. Euridiké?

Perszeponé. Én vagyok.

Orfeusz. Régóta kereslak már, kérlek.

Perszeponé. Sokan vannak így ezzel.

Orfeusz. Te lefeküdtél Hermésszel?

Perszeponé. Úgy tűnik.

Orfeusz. Az alsó szinten lefeküdtél a dolgozókkal?

Perszeponé. Ha te mondod!

Orfeusz. Azt mondják, kérlek, nálad csak egy nagyobb ribanc van az Alvilágban, az Hádész felesége!

Perszeponé. Hazugság! Ő csak Sziszifusszal hentergett a tárnában!

Orfeusz. Tudod, mi vár rád, Euridiké?

Perszeponé. Meg se merem kérdezni.

Orfeusz. Úgy megverlek, mint perzsa nyúl a görög répát, kérlek!

Perszeponé. Ne merészeld!

(Orfeusz nekiesik, ütni kezdi. Leesik a lepel, bejön Hádész.)

Hádész. Az imént megba... ba... megbeszélted velea dolgokat, most meg megvered? Megátalkodott szadista giliszta!

Orfeusz. Ez a te feleséged, kérlek?

Hádész. Ideiglenesen.

Orfeusz. Én azt hittem, ő Euridiké.

Hádész. Hát ide süllyedtél, asszony? Összekevernek egy cédával?

Perszeponé. Akit tudtom szerint te is megdagasztottál!

Hádész. Ki mondta ezt neked?

Perszeponé. Sziszifusz!

(Adolf Sziszifusszal és a zöld ostorossal bejön.)

Sziszifusz. Jelen!

Adolf. Meister, itt hozom a szappant!

Perszeponé. Sziszifusz!

Sziszifusz. Távozz tőlem, Perszeponé!

Hádész. Te hágtad meg a feleségem?

Sziszifusz. Nem felelek, mert megölsz.

Adolf. Ah, fegyverropogás füleimnek!

Hádész. Nem ölhetlek meg, már halott vagy.

Sziszifusz. Én hágtam meg.

Hádész. Megöllek!

Adolf. Kérem, főnök, ne vegye el a munkát tőlem!

Hádész. A tiéd. Cincáld szét!

Adolf. Danke, főnök, ó, szappan lesz belőre, und törlőrongy, und toalettpapír!

Perszeponé. Hagyd! Kényszerítettem.

Hádész. Miért?

Perszeponé. Részletezzem?

Hádész. Parancsolom.

Perszeponé. Mert neked már nem áll fel úgy, mint az idők hajnalán.

Hádész. Muszáj volt ezt ennyi ember előtt?

(Beúszik Kárón.)

Kárón. Indul az utolsó kompjárat! Beszáll valaki?

Hádész. Nincs rajtad ruha!

Kárón. A feleséged leszaggatta.

Hádész. Ribanc!

Perszeponé. Impotens!

Hádész. Buta tyúk!

Perszeponé. Buzi!

Gnóm. Lehet, hogy tényleg az?

Adolf. Hentesnek dobjuk! Vagy adóellenőrök elé! Vagy szappan lesz belőle! Vagy sampon!

Kárón. És odaadta a ruhámat a másik nőnek! Ingyen!

Hádész. Euridikének?

Orfeusz. Euridikének? Én őt keresem, kérlek!

Mind. Sokan vagyunk így ezzel.

Orfeusz. El akarom vinni! Hol találom?

(Belép Euridiké.)

Euridiké. Itt vagyok, Orfeusz! *(Adolfnak)* Hallo, mein führer!

Orfeusz. Megcsaltál velem?

Euridiké. Megleltem benne álmaim férfiát! Ó, Adolfka, olyan erős vagy, és olyan vastag a korbácsod!

Adolf. Biztosan a szögek izgatották fel ennyire.

Orfeusz. Azért jöttem, hogy elvigyelek, kérlek.

Euridiké. Nem megyek, Orfeuszka.

Orfeusz. Miért?

Euridiké. Hisz olyanok vagyunk itt, mint egy nagy család!

Orfeusz. Jól meggondoltad, kérlek? Otthon vár az ágyikó, az almás pite, amit sütök vasárnaponként, a kicsi kandalló a nappaliban, ahol a macskákat szoktuk eltüzelni...

Euridiké. Ne nosztalgiazz, egyetlen élő szeretóm, nem megyek el innen.

Orfeusz. Biztosan ezt akarod, Euridikém.

Euridiké. Ezt akarom, mein führer?

Adolf. Ja, ja.

Euridiké. Ezt akarom, lantpengető laposférgesckém.

(Orfeusz int Kárónnak, beszáll a csónakba.)

Orfeusz. Tudd meg, hogy nem is kellesz. Nincs rád szükségem. Valaki úgyis lesz, aki belefekszik az ágyba, és aki nem fekszik le rajtam kívül a másfél világgal is! Még nem tudom, ki az, de úgyis akad valaki, kérlek!

Euridiké. Ne strapáld magad, drágám, ki menne el veled?

(A zöld ostoros berohan.)

Ostoros. Orfeusz!

Orfeusz. Mi van?

Ostoros. Veled akarok menni!

Hádész. Micsoda? Ellógnál az Alvilágból?

Adolf. Te leendő ruhafoszlány!

Orfeusz. Te ostoros, szereted az almás pitét?

Ostoros. Egy ideje nem ettem már, de biztosan meg fogom szeretni.

Orfeusz. Egyezzünk meg, kérlek, Hádész. Itthagynom Euridikét az idők végezetéig, ha elvihetem a zöld ostorost. Nos, mit szólsz?

Perszeponé. Itt akarod hagyni a nőt?

Adolf. Ja! Ja! Es wird sex sein, sok sex, und némi nemi erőszak!

Perszeponé. Csak akkor maradhat, ha nem nyúl a férjemhez!

Hádész. Kénytelen leszek megszavaztatni. Maradjon itt Euridiké?

(Majdnem) mind. Igen!

Hádész. Akkor hát megegyeztünk.

(A zöld ostoros a csónakhoz rohan, beszáll.)

Hádész. De ki lesz a helyettese? Valakivel továbbra is kínoztatni kell!

Adolf. Javaslom, legyen bárki.

Hádész. Olyasvalaki kell, aki eddig is meglehetősen magas pozíciót töltött be. A révész!

Kárón. Én? Tényleg én? Egészen én? Jár ezzel fizetésemelés?

Hádész. Fizetésduplázás jár.

Kárón. Ó, Zeuszom, akkor megvehetem végre azt a képregényt, amit Picasso rajzol!

Sziszifusz. Ki az a Picasso?

Gnóm. Ezt én is szeretném tudni.

Kárón. Egy billiárdgolyó-fejű hapsi a negyedik szinten.

Adolf. Rajzol? In munkaidő? Schlecht! Er wird szappanbuborék sein! Komm, szolga!

(Adolf kirohan, viszi magával az ostoros Kárónt.)

Orfeusz. Ez mind szép, de hogyan jutunk most ki az Alvilágból?

Hádész. Sziszifusz! Tiéd a révési állás, de ha még egyszer Perszeponé közelébe kerülsz...

Sziszifusz. Én? Dolgozzak?

Hádész. Hívjam Adolfot? Előléptesselek hajolajjára?

Sziszifusz. Ez zsarolás! De meggyőző.

(Belelép a csónakba.)

Sziszifusz. Valójában mindig hajós szerettem volna lenni. Ez az evező pont olyan, mint amilyen a nagyapámnak volt. Lehet, hogy örököltem némi elhivatottságot. Kapaszkodjanak, urak és hölgyek! Nemsokára a Való Világ következik!

Euridiké. Zeusz veled, ex-szerelmem! Legyél boldog!

Orfeusz. Arra mérget vehetsz!

Euridiké. Most körülnézek egy kicsit itt az Alvilágban. Estére még nincs semmi programom. Hacsak Adolfka nem kíván nekem gyertyafényes vacsorát adni a gázkamrájában! Ó, bele is borzongok! Adolfka! Játsszuk azt, hogy zsidó vagyok, jó?

(Euridiké kiszalad.)

Hádész. Hányszor csaltál meg?

Perszeponé. Csak egyszer.

Hádész. Akkor még mindig orrhosszal vezetek.

Perszeponé. Tudom. Ha még egyszer tudomást szerzek róla, az idők végezetéig fogod fizetni az árát. Megértted, Alvilág királya?

Hádész. Érthető voltál, drágaságom.

(Mindketten kimennek, kart karba öltve.)

Sziszifusz. Ez az állás nem is rossz. Határozottan élvezem, ahogy a csatornaszag megcsapja az orromat, a döglött halak pedig a csónak orra előtt ugrálnak el. Ez olyan romantikus, nem? Az idők végezetéig is eleveznék így! Csak azt tudnám, mikor lesz ebédszünet!

Gnóm. Ez volt hát a történet. Talán össze is kevertem egy kissé, de ezt remélem nem zavarta meg önöket túlságosan. Talán kíváncsiak rá, mi történt azután. Orfeusz és az ostoros boldogan éltek, míg meg nem haltak. Aztán dolgozniuk kellett. Sziszifusz egyenesen beleszeretett a munkájába. Kárón az új beosztásával is ugyanolyan elégedetlen, mint az előzővel. Adolf néhány évezred múltán megelégette a munkát és letette az ostort. Azóta boldog házasságban élnek Euridikével, ostort és korbácsot gyűjtenek, és nem esznek kóser ételeket. És hogy ki került a helyébe? Hát én! Gyerünk, férgek, nincs idő lazsálni! Munkára! Munkára! Munkára!

(Sötét.)

függöny